

Apokalipsa Jezusa Chrystusa

czyli zapowiedź triumfu Woli Bożej

Pablo Martín Sanguiao

APOKALIPSA JEZUSA CHRYSTUSA CZYLI HISTORIA TRIUMFU WOLI BOŻEJ

*Sam bowiem Pan zstąpi z Nieba na hasło i na głos archaniola,
i na dźwięk trąby Bożej...*

(1 Tes 4,16)

1

APOKALIPSA JEZUSA CHRYSTUSA

Tytuł „Apokalipsa Jezusa Chrystusa” zawarty jest w pierwszych słowach księgi. Słowa te oznaczają: „OBJAWIENIE JEZUSA CHRYSTUSA”.

Ale czyż całe Pismo Święte nie jest Objawieniem Jezusa Chrystusa? Czy nie wystarczyło to, co zostało nam powiedziane w Ewangeliach? W Ewangelii jest Jezus Chrystus w pełni, ale nie ma Jego całego **przekazu**, nie ma całej wiedzy, którą możemy o Nim nabyć (wiedzy, która ma nas w Niego przemienić):

Jest ponadto wiele innych rzeczy, których Jezus dokonał, a które, gdyby je szczegółowo opisać, to sądzę, że cały świat nie pomieściłby ksiąg, które by trzeba napisać. (J 21,25). Tak kończy się Ewangelia Jana.

Jest też fakt, że Jezus połączył swój Kościół z samym sobą jako ze swoim Ciałem mistycznym: *Teraz raduję się w cierpieniach za was i ze swej strony w moim ciele dopełniam braki udręk Chrystusa dla dobra Jego Ciała, którym jest Kościół.* (Kol 1, 24). Oznacza to, że „Objawienie Jezusa Chrystusa” ma być objawieniem **CAŁEGO Jezusa Chrystusa, to znaczy wraz z Jego Ciałem mistycznym, którym jest Kościół.** Kościół ma we wszystkim dzielić losy swojego Oblubieńca, swojej Głowy.

Wreszcie sam apostoł Jan, autor Ewangelii i Apokalipsy, mówi nam w swoim pierwszym liście (1 J 3,2), że ma jeszcze nadejść objawienie, które będzie dotyczyć Jezusa i nas: *Umiłowani, obecnie jesteśmy dziećmi Bożymi, ale jeszcze się nie*

*ujawniło, czym będziemy. Wiemy, że **gdy się objawi**, będziemy do Niego podobni, bo ujrzymy Go takim, jakim jest.*

W pierwszym wersecie jest powiedziane, że to Objawienie (to znaczy Apokalipsa) dotyczy Jezusa Chrystusa. Objawienie to Bóg odwiecznie przekazał Jezusowi, a Jezus Chrystus teraz przekazuje je nam, swoim sługom, jako coś, co wkrótce ma się wydarzyć.

Są to bardzo ważne rzeczy: WYPEŁNIENIE TAJEMNICY BOGA. Tą tajemnicą jest właśnie treść Księgi (Ap 10,7).

To nowe **OBJAWIENIE JEZUSA CHRYSTUSA** – nowe w porównaniu do tego, dokonanego przez Ewangelistów – stanowi część **OBJAWIENIA TAJEMNICY ukrytej od wieków, teraz objawionej** (Rz 16,26; Ef 3,9; Kol 1,26).

TO TAJEMNICA KRÓLESTWA BOŻEGO („tajemnica” czy też „tajemnice”): *Wam* (uczniom) *dano poznać tajemnice królestwa niebieskiego, im zaś nie dano* (Mt 13,11; Mk 4,11; Łk 8,10).

Apostołowie, jako „filary Kościoła”, wiedzieli o istnieniu Tajemnicy, dotyczącej Jezusa Chrystusa, który ma przywrócić wszystko do jedności, jako że On jest jedną jedyną Głową (Ef 1,9; 3, 3-9; Kol 2,2).

Oprócz Pawła również Piotr i Jan mówią, że wiedzą o istnieniu bardzo ważnej i cennej rzeczy, która choć się objawiła, to nadal ma być pewnego dnia w pełni objawiona: OBJAWIENIE KRÓLESTWA BOŻEGO (Łk 17, 20-37; Łk 19, 11; Dz 1,6)

[...] Objawiłem im Twoje imię (Ojca) i nadal będę objawiał, aby miłość, którą Ty Mnie umiłowałeś, w nich była i Ja w nich (J 16,6).

...miejcie doskonałą nadzieję na łaskę, która wam przypadnie przy objawieniu Jezusa Chrystusa (1 P 1,3-5;12-13). *Mamy jednak mocniejszą, prorocką mowę, a dobrze zrobicie, jeżeli będziecie przy niej trwali jak przy lampie, która świeci w ciemnym miejscu, aż dzień zaświta, a gwiazda poranna wzejdzie w waszych sercach* (2 P 1,19).

Tajemnica ta, przedmiot wiary „w czystym sumieniu” (1 Tm 3,9), jest również nazwana TAJEMNICĄ POBOŻNOŚCI: *... wielka jest tajemnica pobożności. Ten, który objawił się w ciebie (Chrystusa)... wzięty został w chwale* (1 Tm 3,16).

Inne tajemnice są częścią objawienia tej Tajemnicy: wszystkie tajemnice Królestwa Niebieskiego, o których Jezus mówi w przypowieściach; tajemnica zatwardziałości i przyszłe nawrócenie Izraela (Rz 11,25); tajemnica o tym, że choć *wszyscy powstaniemy, tak, ale nie wszyscy będziemy odmienieni* (1 Kor 15,51).

Jest to interpretacja, którą zawsze podawała Wulgata klementyńska. Natomiast Neowulgata, a wraz z nią wszystkie tłumaczenia na język ojczysty, podają teraz: *nie wszyscy pomrzemy, lecz wszyscy będziemy odmienieni*. Która z nich jest poprawna, zgodna z oryginałem? Aby interpretacja była prawidłowa, nie może ranić **analogii Wiary**, to znaczy musi być zgodna ze wszystkimi pewnymi i ustalonymi prawdami Pisma Świętego i Magisterium Kościoła, a także musi się pokrywać z najbardziej wiarygodnymi starożytnymi kodami. Otóż tylko klasyczna interpretacja Wulgaty klementyńskiej spełnia te dwa wymagania: jest zgodna z dogmatem o grzechu pierworodnym, który pociąga za sobą konieczność śmierci wszystkich dzieci Adama, i jest zgodna z całą łacińską, zachodnią tradycją w tekstach biblijnych oraz w dokumentach Magisterium i pisarzy Kościoła. Znajduje się także w greckim tekście o kodzie D 06 Biblioteki Narodowej w Paryżu. Nowa interpretacja natomiast, nawet jeśli jest w większości potwierdzona greckimi kodami, jest całkowicie sprzeczna z analogią Wiary w kwestii ustalonej przez dogmat Wiary. A jednak

bibliści ją wybrali, ponieważ zostali wprowadzeni w błąd koncepcją jednej końcowej paruzji, koncepcją obowiązującą począwszy od św. Augustyna. Z powodu tego błędu wierzyli, że ci, którzy przeżyli, wspomniani przez św. Pawła w 1. Liście do Tesaloniczan (1 Tes 4), nigdy nie umierają, ale idą na spotkanie z Chrystusem, który powraca w paruzji, i przechodzą bezpośrednio do Nieba. To nieprawda, jeśli chcemy to odnieść do wszystkich. Można dopuścić tylko kilka bardzo rzadkich wyjątków jak w przypadku Przenajświętszej Dziewicy, ponieważ Ona jest niepokalana.

Krótko mówiąc, Tajemnica ta jest **TAJEMNICĄ JEGO WOLI** (Ef 1,9).

Obok tej **TAJEMNICY POBOŻNOŚCI** istnieje **TAJEMNICA BEZBOŻNOŚCI**: *Albowiem już działa tajemnica bezbożności* (2 Tes 2,7). Mamy tu do czynienia z tym, co Apokalipsa nazywa *tajemnicą, wielkim Babilonem*, tajemnicą tego, co się kryje za nierządnicą i bestią, na której siedzi owa nierządnicą. Wielka nierządnicą jest obrazem fałszywego kościoła *pijanego krwią świętych i krwią świadków Jezusa* (Ap 17,5-7).

Oto **dwie przeciwstawne tajemnice** Apokalipsy (rozd. 12 i nast.):

Powstanie bowiem naród przeciw narodowi i królestwo przeciw królestwu. (Mt 24,7)

Tajemnica pobożności Tajemnica Woli Bożej

Maryja, Arka Przymierza
w świątyni Boga (Woli Bożej)

Niewiasta obleczona w Słońce,
chwalebna rodzicielka,
rodząca Chrystusa Króla.
Ona jest Kościołem Świętym, Małżonką
Baranka, nowym Jeruzalem.

Ta Tajemnica, czyli Plan Boga
zaczyna się od jednego Chrystusa,
od Syna Bożego,
a potem się rozprzestrzenia
w wielu dzieciach Bożych,
podobnych do Jezusa,
które tworzą Jego Ciało Mistyczne
poczynając od Tego,
który jest Jego Głową.

Tajemnica bezbożności Tajemnica woli ludzkiej

Smok (pradawny wąż
zwany diabłem i szatanem)

Wielka nierządnicą,
która rodzi Antychrysta,
jest parodią Kościoła,
prześladuje Kościół.
„Wielki Babilon”

Ta Tajemnica diabła,
aby na odwrót naśladować Plan Boga,
zaczyna się od wielu Antychrystów
(1 J 2, 18-19),
zagęszcza się coraz bardziej
aż do ostatniego i największego
i w ten sposób tworzy pewien
rodzaj „mistycznego anty-ciała”,
począwszy „od stóp” aż do głowy.

APOKALIPSA JEZUSA CHRYSTUSA

PIERWSZE PODEJŚCIE – OGÓLNY SCHEMAT

Księgę (22 rozdziały) można podzielić na 7 części:

- 1) Prolog, czyli wprowadzenie (rozdział 1-4)
- 2) **Księga zamknięta** (którą jest sama Apokalipsa) (5-9)
- 3) **Księga w końcu otwarta** (10-14.5)
- 4) Zapowiedź i wypełnienie Sądu Bożego nad Babilonem (14-18)
- 5) Spełnienie **Królestwa Bożego** (19-20)
- 6) „Nowe niebiosa i nowa ziemia”: nowe Stworzenie (21-22,5)
- 7) Epilog (22,6-21)

* * *

I. PROLOG (rozdziały 1-4)

- Tytuł i błogosławieństwo [1. błogosławieństwo] (1,1-3)
- Autor i odbiorcy (1,4-8)
- Wezwanie i misja Jana Apostoła (1,9-11)
- Początkowa wizja Jezusa Chrystusa (1,12- 20)

Listy do 7 Kościołów (7 okresów Kościoła):

1. W Efezie (2,1-7) (epoka apostołów)
2. W Smyrnie (2,8-11) (epoka prześladowań w Cesarstwie Rzymskim)
3. W Pergamonie (3,12-17) (epoka ojców Kościoła)
4. W Tiatyrze (2,1-29) (średniowiecze)
5. W Sardes (3,1-6) (renesans)
6. W Filadelfii (3,7-13) (XIX i XX wiek) („Filadelfia” = „miłość braci”), Luiza Piccarreta żyła właśnie w tym okresie: *Oto postawiłem jako dar przed tobą drzwi otwarte, których nikt nie może zamknąć...*
7. W Laodycei (3,14-22) (okres po soborze) („Laodycea” = „sąd ludu”), obecny okres, okres powtórnego przyjścia Chrystusa: *Oto stoję u drzwi i kołaczę: jeśli kto posłyszy mój głos i drzwi otworzy, wejdę do niego i będę z nim wieczerzał, a on ze Mną.* Wola Boża pragnie królować i puka z nieskończonym miłosierdziem do drzwi ludzkości, która właśnie wkroczyła w trzecie tysiąclecie. Jan Paweł II już od początku swojego pontyfikatu powtarzał: *Nie lękajcie się, otwórzcie drzwi Chrystusowi.*

Wizja chwały Boga, Jednego i w Trójcy, panującego w Niebie, pośrodku Dworu Niebiańskiego (4) ➡ wprowadzenie do prezentacji bohatera: KSIĘGI, którą Bóg przekazuje Jezusowi Chrystusowi, Barankowi, jedynemu, który może ją posiadać i otworzyć.

* * *

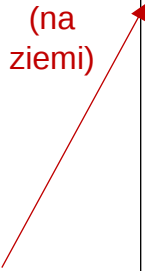
II. KSIĘGA JEST ZAMKNIĘTA (rozdziały 5-9)

- Księga zapieczętowana jest 7 pieczęciami, czyli zasłonami, które ją okrywają, przeszkodami, które uniemożliwiają ukazanie jej tajemniczej zawartości, przeszkodami, która stawia wola człowieka. Pieczęcie są obrazem woli ludzkiej, która blokuje Wolę Bożą (5,1-7).

- Baranek Boży otrzymuje Księgę, odsłania jej treść, otwierając pieczęcie. (5,8-14)
W ten sposób nastąpi oczyszczenie **świata**, które Apokalipsa nazywa „wielkim Babilonem”, a także **Kościoła**, który jako Ciało Mistyczne „dopełni w swym ciele braki udręk Chrystusa” (Kol 1,24). Będzie to Męka Kościoła, po której nastąpi triumf Jego Zmartwychwstania i „nowej Pięćdziesiątnicy”. Męka Kościoła będzie zwieńczeniem dzieła Odkupienia Chrystusa, szczytowym przejawem Bożego miłosierdzia.

Czas bowiem, aby sąd się rozpoczął od domu Bożego. Jeżeli zaś najpierw od nas, to jaki będzie koniec tych, którzy nie są posłuszni Ewangelii Bożej? (1 P, 4,17). Najpierw zostanie oczyszczony Kościół, a potem świat. Oczyszczenie Kościoła zbiegnie się z jego definitywnym oddzieleniem od „Babilonu”, „wielkiej nierządnicy”, fałszywego Kościoła świata. Oczyszczenie świata (narodów) odbędzie się najprawdopodobniej w dwóch etapach: pierwsze oczyszczenie **z rąk samych ludzi** (OGIEN Z ZIEMI); drugie zaś przyjdzie **bezpośrednio od Boga** (OGIEN Z NIEBA, patrz rozdziały 16-18).

7 pieczęci jest otwieranych (aby zostało ukazane to, co ukrywają):

1. Biały koń – protestantyzm, kulminacją będzie usunięcie Eucharystii (6,1-2) 2. Koń barwy ognia – komunizm (6,3-4) 3. Czarny koń – masoneria (6,5-6) 4. Koń trupio biały – ekologia i Nowy Porządek Świata (6,7-8) 5. Męczennicy (6,9-11) <i>(w Niebie)</i> 6. Trzęsienie ziemi, słońce stało się czarne, księżyc jak krew itp. (6,12-17) <i>(na ziemi)</i>	<i>(na ziemi)</i>	<p>(Później) Pieczętowanie 144000 wybranych.
Pierwsze pokolenie dzieci Odkupienia (7,1-8) <i>(na ziemi)</i></p> <p>(Później) Zbawieni z wielkiego ucisku wychwalają Boga (7,9-17) <i>(w Niebie)</i></p> |
|---|---|--|
7. Cisza (8,1-5) *w Niebie*

7 trąb jedna po drugiej przez 7 aniołów (8,6), a ponieważ są wzgardzane, pociągają za sobą kolejne kary:

1 trąba: Grad i ogień (8,7) 2 trąba: Wielka góra wrzucona w morze (8,8-9) 3 trąba: Spada wielka gwiazda (8,10-11) 4 trąba: Rażona trzecia część słońca, księżyca i gwiazd (8,12)		niszczą jedną trzecią przestrzeni człowieka	następnie zapowiedź 3 „biada” (8,13)
- (Później) **5 trąba:** *(pierwsza biada)* Szarańcza (9,1-12)
(Później) **6 trąba:** *(druga biada)* Wojsko i konie, związani aniołowie to demony, Eufrat może wskazywać na Syrię (9,13-21)

Wskazany jest początek i koniec wszystkiego.

W międzyczasie
Księga jest w końcu otwarta

(Siódma trąba, która nie idzie w parze z żadnym „biada”, ale która będzie trzecim „biada” dla ziemi, jest obwieszczeniem Królestwa Bożego, rozdział 12,10-12)

Sam bowiem Pan zstąpi z nieba na hasło i na głos archanioła, i na dźwięk trąby Bożej, a zmarli w Chrystusie powstaną pierwsi. Potem my, żywi i pozostawieni, wraz z nimi będziemy porwani w powietrze, na obłoki naprzeciw Pana, i w ten sposób zawsze będziemy z Panem (1 Tes 4,16-17). Jezus mówi do Sługi Bożej Luizy Piccarrey: *Widzisz więc, jak konieczne jest, aby poznano moją Wolę we wszystkich Jej relacjach, cudach, efektach, wartości oraz to, co Ja w Niej uczyniłem dla stworzeń, a także to, co one powinny czynić. Wiedza ta będzie potężnym magnesem, który przyciągnie stworzenia i pozwoli im otrzymać dziedzictwo mojej Woli oraz przywołać na scenę pokolenie dzieci Światłości, dzieci mojej Woli. Bądź uważna, moja córko, ty będziesz rzecznikiem, trąbą, aby je wezwać i zjednoczyć to tak bardzo przeze Mnie ukochane i upragnione pokolenie* (27.10.1922).

* * *

III. KSIĘGA JEST OTWARTA (rozdziały 10-14,5)

1. Jezus Chrystus, jedyny, który otrzymał Księgę, przybywa i przynosi ją teraz osobiście jako „anioł”, posłaniec Ojca: jest to **Jego powtórne przyjście**, ale na razie jest ukryty „w obłoku” (czyli jeszcze się nie objawia). Tutaj widzimy, jak powraca w taki sam sposób, w jaki wstąpił do Nieba w Dniu Wniebowstąpienia (wyraźnie nawiązanie do Dziejów Apostolskich, Dz 1,11). Jan widzi Go tak, jak Go oglądał podczas przemienienia na górze Tabor (Mt 17,2). (10, 1-7).
W rzeczywistości przyjście Pana będzie czymś więcej niż Jego Obecnością (która już istnieje). Jego Powtórne przyjście będzie Jego Odkryciem, Jego Objawieniem (1 Tm 6,14). On się ukaże i da się poznać. Takie jest znaczenie słowa „Paruzja”. „Obłok” prawdopodobnie nie jest obłokiem fizycznym ani parą wodną, ale wskazuje na pewien rodzaj „okrycia lub zasłony” Tajemnicy, wskazuje na kurtynę podobną do tej, która zakrywała wizję Przemienienia Jezusa (Mk 9,7).

W prawej ręce miał otwartą książeczkę (10,2). Ta tajemnicza książeczka to ta sama, którą w rozdziale 5 widział w ręku Boga, zamkniętą wówczas siedmioma pieczęciami (czyli zasłonami, które ją zakrywają, przeszkodami uniemożliwiającymi ujawnienie jej tajemniczej treści). W tym momencie pieczęcie zostały usunięte i bliskie jest objawienie zawartości Księgi. Jest to sama „Apokalipsa”, czyli „Objawienie Jezusa Chrystusa”, „Dobra Nowina”, „wieczna ewangelia”, która ma być obwieszczona mieszkańcom ziemi (14,6). Anioł trzyma w ręku już otwartą księgę. To potwierdza, że tym Aniołem lub posłanym przez Ojca jest Jezus Chrystus, poświęcony w ofierze i żyjący Baranek, ponieważ tylko On jest godny i zdolny otworzyć Księgę (5,7).

Anioł zaś, którego ujrzałem stojącego na morzu i na ziemi (tj. władającego swoim Ciałowcieństwem, duszą i ciałem¹), *podniósł ku niebu prawą rękę i przysiągł na Żyjącego na wieki wieków, który stworzył niebo i to, co w nim jest, i ziemię, i to, co w niej jest, i morze, i to, co w nim jest, że już nie będzie zwłoki* (to znaczy opóźnienia, oczekiwania: oczekiwania na Jego chwalebne objawienie według 1. Listu św. Jana (1 J 3,2), oczekiwania na czas ustalony przez Ojca, kiedy nieletni dziedzic stanie się dorosły zgodnie z 1. Listem do Galatów 4,2). Jest to zapowiedź

¹ Ziemia jest obrazem ciała, a morze jest obrazem duszy.

„końca czasów”, w przeciwieństwie do „pełni czasów” (por. Gal 4,4). Uroczyscie ogłasza więc (przysięgą) KONIEC CZASÓW.

I wyjaśnia, w jakim sensie „już nie będzie zwłoki”: *w dniach głosu siódmego anioła, gdy będzie miał trąbić, misterium Boga się dokona, tak jak podał On dobrą nowinę sługom swym prorokom* (10,7). To misterium Boga jest tym, co św. Paweł nazywa „tajemnicą Jego Woli” (Ef 1,9). Tym właśnie jest zawartość książeczki.

Tak więc „koniec czasów” oznacza koniec czasów oczekiwania, zwłaszcza ze strony Boga, na wypełnienie Planu Miłości, ustanowionego przez Wolę Bożą, Planu, w którym w końcu Bóg otrzyma całą należną Mu się chwałę. Oznacza także koniec czasów miłosierdzia i ustąpienie miejsca sprawiedliwości: *Starajcie się naprzód o Królestwo i o Jego sprawiedliwość (czyli Świątość), a to wszystko będzie wam dodane* (Mt 6,33). Kiedy ujawni się sprawiedliwość Boża, zderzy się z niesprawiedliwością grzechu i nastąpi Sąd, który oddzieli pszenicę od chwastu, a zatem przyjdzie wielka kara i oczyszczenie świata, *tak jak działo się za dni Noego i za czasów Lota* (por. Łk 17, 26-30).

„Koniec czasów” to czas zmierzchu. Z nocy na dzień przechodzi się stopniowo, przez pewien okres, choć stosunkowo krótki. Z drugiej strony pojawienie się Słońca następuje w określonym momencie. Jednak ciemność nie chce przyjąć Światła i przeciwstawia się mu ze wszystkich sił. Godzinę Bożą poprzedza godzina i moc ciemności. Z pewnością „koniec czasów” będzie naznaczony jakimś konkretnym, niezwykłym i niepowtarzalnym wydarzeniem w konkretnym dniu. Nie jesteśmy w stanie określić „kiedy”, chociaż na podstawie wielu znaków możemy uznać, że jest to bardzo bliskie.

2. „Jan” (to znaczy ten lub ci, których Jan jest obrazem, którzy posiadają tego samego ducha i to samo powołanie) połyka Księgę, to znaczy przyswaja ją, a poruszony słodyczą i jednocześnie goryczą, którą odczuwa, ponownie wygłasza mowy i prorokuje o ludach, narodach, językach i królach. Tym jest „**nowa ewangelizacja**”!

Kościół jest oczyszczony, pieczęcie są usunięte. Serca otwierają się na dar Woli Bożej i Kościół Ją przyjmuje. Rozpoczyna się nowa ewangelizacja, której treścią i przesłaniem jest tajemnica Woli Bożej. Ta „Tajemnica Jego Woli” została już dokonana w Chrystusie i Maryi „w pełni czasów” (Ef 1,9-10), u nas zaś dokona się „przy końcu czasów”. Św. Jan, który połyka książeczkę, jest obrazem dzieci Woli Bożej. Maryja zaś jest Gwiazdą nowej ewangelizacji (tak Ją nazywał Jan Paweł II). (10, 8-11)

3. „Jan” otrzymuje zatem pewien „miernik”, aby zmierzyć Świątynię (Kościół), kapłanów i wiernych (to znaczy sprawdzić, kim są ci, którzy do niej należą, oraz ci, którzy już do niej nie należą), ale nie musi się zajmować dziedzińcem zewnętrznym Kościoła, czyli zewnętrznym aspektem, ponieważ pozostawiono to na łaskę pogan, aby deptali go podczas „42 miesięcy” (3,5 roku). (11,1-2)
4. Dwóch Świadców, którzy są dwoma „drzewami oliwnymi” Zachariasza, 4. Tutaj jest ich zapowiedź wraz z tym, co uczynią później przeciwko Antychrystowi (11,3-13). (Tutaj jest wspomniane z wyprzedzeniem jakby w nawiasie). Najprawdopodobniej tymi świadkami są Henoch i Elias. Mogą być nimi także Serca Jezusa i Maryi – świadkowie Serca Ojca.

Kończy się zatem drugie „biada”, a trzecie zostaje ogłoszone jako nieuchronne.

(11,14)

Potem Świątynia Boga (Wola Boża) w niebie się otworzyła, i Arka Jego Przymierza (Maryja) ukazała się w Jego Świątyni (11,19). Objawienia Maryi na świecie, a raczej Jej „macierzyńska opieka nad Kościołem” są między innymi znakiem wypełnienia się tych słów z Apokalipsy. Te słowa oznaczają, że Przenajświętsza Dziewica będzie kontemplowana w pełni Prawdy, która Jej dotyczy, czyli jako Dziewica Maryja w Woli Bożej! I ukaże się na Niebie, jaśniejąca boską chwałą, w kulminacyjnym momencie chwalebnego przyjścia Jej Syna jako Króla (12,1-2 i 5).

Macierzyńska obecność Maryi i wzrost Jej objawień ma podwójny cel: przywołać nas do Odkupienia i przygotować na nadchodzące Królestwo. Maryja powtarza w ten sposób słowa z Kany Galilejskiej: *Zróbcie wszystko, cokolwiek mój Syn wam powiedział i powie* i przygotowuje nas na przyjęcie swojego Syna, który nadchodzi. Jest to stara i nowa ewangelizacja. Ale poza słowami Jej obecność jest znakiem dla Kościoła w chwili, w której Kościół, podobnie jak starożytny lud Izraela, ma przekroczyć „Jordan”, aby wejść do „Ziemi Obiecanej”. Ten Jordan, który jawi się jako bariera nie do pokonania, jest tajemniczą granicą „końca czasów”.

Maryja zaś jest Arką Przymierza, która nas poprzedza i wskazuje nam drogę: *Gdy ujrzycie Arkę Przymierza Pana, Boga waszego, i niosących ją kapłanów-lewitów, wyruszcicie i wy z waszego postoju i postępujcie za nią. Zostawcie jednak przestrzeń około dwu tysięcy łokci między sobą a arką i nie zbliżajcie się do niej! Tak więc poznacie drogę, którą macie iść, bo nigdy nią nie szliście* (Joz 3,3-4). Nasza Mama wyprzedza nas o około dwa tysiące lat i wskazuje nam Drogę, którą jest Jej Syn, wskazuje „Drogę, Prawdę i Życie”, Życie w Woli Bożej, „drogę”, którą do tej pory nie znał ani nie przebył żaden święty, ponieważ Pan jeszcze wtedy jej nie objawił. Niewiasta obleczona w Słońce zapowiada, że Jej dzieci będą takie jak Ona, także obleczone w Słońce!

„Koniec czasów”

- **Siódma trąba** (która sama w sobie nie jest groźbą ani „biadą”) jest zapowiedzią bliskiego triumfu Królestwa Bożego (11,15-18). (*Będzie królować... zaczął królować*). Wtedy właśnie następuje
- **Wielki cud:** ukazuje się **Maryja**, „Arka Przymierza” w świątyni Boga, którą Jest Wola Boża (11,19)
- **Wielki znak chwalebnej Rodzicielki, Kościoła Świętego** na obraz Maryi u stóp Krzyża – znak, że Kościół przeżywa Mękę i w bólu rodzi Chrystusa w Jego **chwalebnym Przyjściu jako Król**, choć w tej pierwszej chwili ukazuje się jako Niemowlę (12,1-2, 5). Niewiasta zbiega na pustynię (jest obrazem Kościoła, który przechodzi do podziemia i jest żywiony przez 3,5 roku). (12, 6)
- **Czerwony smok**, diabeł (który początkowo był jak wąż, ale się przeobraził), walczy przeciwko Kościołowi, żeby zapobiec królowaniu Chrystusa). (12,3-4)
- **Wielka walka** św. Michała i jego aniołów ze smokiem i jego aniołami (12,7-9). Jest to druga walka i odbywa się przy końcu czasów. Pierwsza miała miejsce na początku Stworzenia, a ostatnia będzie przy końcu świata.
- **Obwieszczenie Królestwa Bożego:** tym sposobem Tajemnica Boga będzie wypełniona, czyli dokonana (**Tajemnica pobożności, Tajemnica Woli Bożej**).

Jednak dla ziemi rozpoczyna się **trzecie biada** (12,10-12).

Smok ściga Niewiastę (Kościół, którego reprezentuje Maryja) i jej potomstwo (12,13-18). Rozpoczyna się **wielki ucisk**.

Jako wprowadzenie do wielkiego ucisku zostają przedstawione:

Bestia z morza (13,1-10)

Bestia z ziemi (13,11-18)

To dwie rzeczy, które już od dawna mają miejsce, ale teraz się konkretyzują i wcielają w:

- **Antychrysta**, *człowieka grzechu, bezbożnika, syna zatracenia* (2 Tes 2,3-4), kulminacja **tajemnicy bezbożności** (2 Tes 2,7-12)
- **Fałszywego proroka**, jak go później nazywa (Ap 16,13; 19,20; 20,10)

(to zostaje przedstawione jakby w nawiasie; narracja cofa się w czasie)

Baranek Boży na górze Syjon wraz z 144 000 dziewicami, które wszędzie za Nim podążają, śpiewają pieśń nową, której nikt nie mógł się nauczyć. Są niepokalane i tworzą specjalną grupę, „pierwociny”... Czego? Królestwa Bożego na ziemi!

Różnią się zatem od pozostałych 144 000 z rozdziału 7,4 (szósta pieczęć), którzy są zbawionymi „z dwunastu pokoleń Izraela”, to znaczy chrześcijanami. Ci natomiast opisani w rozdz. 14 to „**drugie pokolenie dzieci Światłości**”, „dzieci Woli Bożej”. (14.1-5).

Nadejście Królestwa Bożego, o które nieustannie prosimy w modlitwie „Ojcze nasz”, znajduje ostry opór królestwa przeciwnego, królestwa grzechu, Szatana, ludzkiej woli, która odrzuca Wolę Bożą. **Królestwo przeciw królestwu** (Mt 24,7). Królestwo Szatana pragnie stawić opór i dlatego coraz bardziej się objawia w całej swojej brzydocie i niegodziwości, zarówno w świecie, jak i w samym Kościele, zaczynając od wnętrza każdego człowieka. Królestwo Boże, które nadchodzi, Królestwo Jego Woli „jak w Niebie, tak i na ziemi” ściera się z królestwem woli człowieka, królestwem świata, którego księciem jest Szatan. Z tej walki duchów pochodzi „wielki ucisk”. *Będzie bowiem wówczas wielki ucisk, jakiego nie było od początku świata aż dotąd i nigdy nie będzie. Gdyby ów czas nie został skrócony, nikt by nie ocalał. Lecz z powodu wybranych ów czas zostanie skrócony* (Mt 24,21-22). „Wielki ucisk” obejmuje wszystkie „znaki czasów”, które Pan przepowiedział, aby ostrzec nas o zbliżającym się spełnieniu swojej obietnicy.

Nastąpi wtedy starcie diabła z Niewiastą obleczoną w Słońce, Maryją, i Jej zwycięstwo wraz Jej potomstwem (jak obiecał Bóg już w raju, Rdz 3,14). W kontekście Męki Kościoła ten **Triumf Niepokalanego Serca Maryi** będzie jeszcze bardziej „zadziwiającym” powtórzeniem słów Jej umierającego Syna na Krzyżu dwa tysiące lat temu: **Niewiasto, oto syn Twój; dzieci, oto Matka wasza**. Ten triumf nastąpi wtedy, gdy piekło będzie przekonane, że zwyciężyło nad Kościołem.

Diabeł w swojej furii wydobywa największe narzędzie, do którego jest zdolny: parę „**Antychrysta-Fałszywego Proroka**” (moc materialną i moc umysłową). To tutaj ma miejsce „ohyda spustoszenia w Miejscu Świętym”, o której mówił prorok Daniel (8,12-14; 9,27; 12,11), oraz ustanie codziennej Ofiary. Daniel wskazuje dokładną liczbę dni,

aby powiedzieć, jak długo to musi potrwać (2300 wieczorów i poranków) i ile jeszcze pozostanie do oczyszczenia świątyni (1290 dni)...

Przed powtórным przyjściem Chrystusa musi nadejść „wielkie odstępstwo”, i to już nadeszło, z wielu „Antychrystów” przyjdzie ostatni „Antychryst”, jak mówi św. Jan: *i tak, jak słyszeliście, Antychryst nadchodzi, bo oto teraz właśnie pojawiło się wielu Antychrystów; stąd poznajemy, że już jest ostatnia godzina. Wyszli oni z nas, lecz nie byli z nas; bo gdyby byli naszego ducha, pozostaliby z nami; a to stało się po to, aby wyszło na jaw, że nie wszyscy są naszego ducha* (1 J 2,18-19).

Św. Paweł mówi: *W sprawie przyjścia Pana naszego Jezusa Chrystusa i naszego zgromadzenia się wokół Niego, prosimy was, bracia, abyście się nie dali zbyt łatwo zachwiać w waszym rozumieniu ani zastraszyć bądź przez ducha, bądź przez mowę, bądź przez list, rzekomo od nas pochodzący, jakoby już nastawał dzień Pański. Niech was w żaden sposób nikt nie zwodzi, bo [dzień ten nie nadejdzie], dopóki nie przyjdzie najpierw odstępstwo i nie objawi się człowiek grzechu, syn zatracenia, który się sprzeciwia i wynosi ponad wszystko, co nazywa się Bogiem lub tym, co odbiera cześć, tak że zasiądzie w świątyni Boga dowodząc, że sam jest Bogiem. Czy nie pamiętacie, jak mówiłem wam o tym, gdy wśród was przebywałem? Wiecie, co go teraz powstrzymuje, aby objawił się w swoim czasie. Albowiem już działa tajemnica bezbożności. Niech tylko ten, co teraz powstrzymuje, ustąpi miejsca, wówczas ukaże się Niegodziwiec, którego Pan Jezus zgładzi tchnieniem swoich ust i wniwecz obróci [samym] objawieniem swego przyjścia. Pojawieniu się jego towarzyszyć będzie działanie szatana, z całą mocą, wśród znaków i fałszywych cudów, [działanie] z wszelkim zwodzeniem ku nieprawości tych, którzy giną, ponieważ nie przyjęli miłości prawdy, aby dostąpić zbawienia* (2 Tes 2,1-10).

Antychryst najprawdopodobniej ukaże się między pierwszym a drugim oczyszczeniem, w okresie względnego pokoju (bez wojny). Będzie panował przez krótki okres 3,5 lat (Daniel 9,27). Założy Nowy Porządek Świata.

Wielkiego ucisku nie będzie można przejść na sposób ludzki, własną wolą ludzką. Potrzebna jest Wola Boża, w nas działająca, czyli działanie na sposób boski. Potrzebny jest nowy rodzaj świętości, świętość samego Boga. *Patrzałem i róg ten rozpoczął wojnę ze świętymi, i zwyciężał ich...* (Dn 7,21).

Wola Boża jest jak znieczulenie. Bóg Chirurg dokonuje operacji na człowieku, na ludzkości, przez oczyszczenie. Daje człowiekowi znieczulenie w postaci daru Woli Bożej. Kiedy człowiek budzi się po operacji, otwiera oczy i widzi Królestwo Boże.

* * *

IV. ZAPOWIEDŹ I WYPEŁNIENIE SĄDU BOŻEGO NAD BABILONEM (rozdziały 14-18)

★ **ZAPOWIEDŹ SĄDU:** Trzech zwiastunów, czyli posłańców Sądu Bożego nad „Babilonem” (tutaj wspomniany jest pierwszy raz). Są odpowiednikami Jana i dwóch Świadków. Nazwani są „aniołami” w znaczeniu wysłanników:

- Pierwszy głosi odwieczną **Dobłą Nowinę** (nadal jest odniesienie do „**Księgi**”) (14,6-7).
- Drugi głosi, że wielki Babilon upadł (... w bezbożności) (14,8).
- Trzeci głosi, że czciciele Bestii, którzy jej służą, na wieki otrzymają karę gniewu Bożego, tak jak Babilon. (14,9–11)

Próba wytrwałości świętych [2. [błogosławieństwo](#)]. (14,12-13)

★ **WYPEŁNIENIE SĄDU**

- 1) Chrystus Król dokonuje „żniwa” (14, 14-18)
- 2) Anioł dokonuje „winobrania” przeznaczonego na Gniew Boży (14,17)
Gniew Boży (14,19-20)
- 3) ... za pośrednictwem anioła, który ma władzę nad ogniem (14,18)

Dopełnienie Gniewu Bożego za pośrednictwem ostatnich plag: **7 CZASZ** (15,1)

- Pieśń zwycięzców Bestii, którzy już przeszli przez „morze” nowego Wyjścia (Pierwsze Wyjście było przez Morze Czerwone, wyjście z Egiptu; drugie przy Odkupieniu przez „morze czerwone” Krwi Chrystusa; trzecie Wyjście nastąpi przez „morze” wielkiego ucisku przy końcu czasów) (15,2-4).
- **7 aniołów** (wykonawców sprawiedliwości) **otrzymuje 7 czasz gniewu Bożego** (nikt nie może wejść do świątyni Boga, dopóki się nie spełnią. Są wstępem do kary „Babilonu”) (15,5-8).

1. Wrzód złośliwy (16,2)
2. Wylana czasza na morze (16,3)
3. Wylana czasza na rzeki i źródła wód (16,4-7)
4. Upał (16,8-9)
5. Ciemności (16,10-11)
6. Wylana czasza na Eufrat, droga otwarta dla królów ze wschodu do wojny (16,12-16)
7. Błyskawice, gromy, trzęsienie ziemi, upada wielkie miasto i miasta pogan, ogromny grad (16,17-21)

Ich niszczycielski zasięg nie jest taki jak trąb (które zniszczyły trzecią część). Teraz zniszczenie jest **całkowite**.

Trzy nieczyste duchy (demony) w postaci ropuch [3. [błogosławieństwo](#)] (16,13-16)

Jest to drugie oczyszczenie (OGIEŃ Z NIEBA), o którym mówi prorok Zachariasz (13, 8-9): *W całym kraju - wyrocznia Pana - dwie części zginą i śmierć poniosą, trzecia część tylko ocaleje. I tę trzecią część poprowadzę przez ogień, oczyszczę ją, jak oczyszcza się srebro, i wypróbuję tak, jak złoto próbują. I wzywać będzie mego imienia - a Ja wysłucham, i będę mówił: «Oto mój lud», a on powie: «Pan moim Bogiem».*

Mówi o nim także św. Piotr (2 P 3,3-7): *To przede wszystkim wiecie, że przyjdą w ostatnich dniach szydercy pełni szyderstwa, którzy będą postępować według własnych żądz i będą mówili: «Gdzie jest obietnica Jego przyjścia? Odkąd bowiem ojcowie zasnęli, wszystko jednakowo trwa od początku świata». Nie wiedzą bowiem ci, którzy tego pragną, że niebo było od dawna i ziemia, która z wody i przez wodę*

zaistniała na słowo Boże, i przez nią ówczesny świat zaginął wodą zatopiony. A to samo słowo zabezpieczyło obecnie niebo i ziemię jako zachowane dla ognia na dzień sądu i zguby bezbożnych ludzi.

Wielka Nierządnicą, „Babilon”: To przeciwko niej jest ten wyrok kary i zniszczenia (za pomocą ognia Bożego). Jest antytezą chwalebnej Rodzicielki z 12. rozdziału. Ten wielki Babilon siedzi jak królowa na Bestii szkarłatnej, tej samej Bestii z morza, bestii ludzkiej woli z rozdziału 13. (17,1-6)

Jest to „tajemnica bezbożności”, która ma miejsce od samego początku, ale której kulminacją jest człowiek grzechu, Antychryst. Jest antytezą tajemnicy pobożności, tajemnicy Woli Bożej. Wyjaśnienie owej tajemnicy „Babilonu” i Bestii szkarłatnej (17,7-18)

- Ogłasza się zatem, że „Babilon” upadł i dlaczego (18,1-3 = 14,8).
- Słysząc głos Jezusa: „Ludu mój, wyjdźcie z niej...” (18,4-5).
- Kara Boża na „Babilonie” za pomocą ognia „w jednej godzinie” (18,6-24).

* * *

V. SPEŁNIENIE KRÓLESTWA BOŻEGO (rozdziały 19-20)

W Niebie słysząc „Alleluja!”, ponieważ Sąd Boży przeciwko „Babilonowi” został już wypełniony (19: 1-4) i ponieważ **Bóg ustanowił swoje Królestwo:**

GODY BARANKA (pierwsza część Godów: odpowiadają „mistycznym zaślubinom”, w tym przypadku zaślubinom Chrystusa. Oblubienica zostaje przedstawiona) [\[4. błogosławieństwo\]](#) (19,5-10)

Chwalebne przyjście Pana jest objawieniem i przekazaniem Jego prawdziwego Królestwa, jest Jego własnym życiem wewnętrznym, danym człowiekowi, aby mógł je przeżywać jako swoje własne za pośrednictwem Woli Bożej. Ale wraz z Jezusem, nierozdzielnie zjednoczeni, przychodzą Ojciec i Duch Święty, aby ponownie wziąć wszystko w posiadanie, aby przemienić oblicze ziemi („nowe niebiosy i nowa ziemia”), po odebraniu człowiekowi *serca* (woli) z *kamienia* i daniu mu *nowego serca*, a w nim nowego Ducha, nowej duchowości, duchowości syna, a raczej Syna... A jeśli przychodzą Trzy Boskie Osoby, to wraz z Nimi przemieszcza się cały raj, Matka Niebieska, wszyscy aniołowie i święci... Oto „nowe Jeruzalem”, które Jan widział [zstępujące z Nieba od Boga, przystrojone jak oblubienica dla swego męża...](#) Są to „Gody Baranka”, są to zaślubiny ziemi z Niebem...

I tak jak na początku Bóg był z człowiekiem, do tego stopnia że był w człowieku, a człowiek był w Bogu, taka też będzie Jego nowa Obecność: prawdziwie żyjący w człowieku, w swoich dzieciach i braciach, serce przy sercu, ta sama mentalność, te same myśli i zachowanie, te same upodobania i pragnienia, to samo Życie...

ZWYCIĘZCA CHRYSZTUS KRÓL (19,11-16). [Potem ujrzałem Niebo otwarte.](#) „Niebo otwarte” oznacza, że Jezus Chrystus nie jest już zasłonięty ani zamknięty, ale się objawia, jak już wielokrotnie zostało powiedziane (1 Tm 6,14; 1 P 1,13; 1 J 3,2). Przyjście Pana jest zatem czymś więcej niż „przejściem” w przestrzeni z Nieba na ziemię, jest Jego objawieniem, jest „dniem, w którym Syn Człowieczy się objawi” (Łk

17,30), czyli kiedy zdejmie zasłonę zakrywającą Go przed naszymi oczami (*Zedrze On na tej górze zasłonę, zapuszczoną na twarz wszystkich ludów, i całun, który okrywał wszystkie narody*. Iz 25,7), kiedy otworzy nasze oczy, tak jak je otworzył uczniom z Emaus (Łk 24,31).

A oto - biały koń, a Ten, co na nim siedzi, zwany Wiernym i Prawdziwym, oto sprawiedliwie sędzi i walczy [...]. Odziany jest w szatę we krwi skąpaną (Jego Najświętsze Człowieczeństwo, którym nas odkupił), *a imię Jego nazwano: Słowo Boga* (jest Nim Jezus). *A wojska, które są w niebie, towarzyszyły Mu na białych koniach... A z Jego ust wychodzi ostry miecz, by nim uderzyć narody... I powtórnie przyjdzie w chwale – jak mówimy w Credo – sędzić żywych i umarłych*. Przyjdzie sędzić umarłych przy końcu świata, gdy umrze ostatni człowiek, to znaczy podczas powszechnego zmartwychwstania ciał. Teraz natomiast przyjdzie sędzić żywych przy swoim środkowym przyjściu, kiedy to oczyści świat i odnowi wszystkie rzeczy, przywracając Stworzenie takie, jakie wyszło z rąk Boga. *Ma wypisane imię: KRÓL KRÓLÓW I PAN PANÓW*. Tak też mówi św. Paweł: „Król królujących i Pan panujących” (1 Tm 6,15). Król, który nam pozwala wraz ze sobą królować. *Jeżeliśmy bowiem z Nim współumarli, wspólnie z Nim i żyć będziemy. Jeśli trwamy w cierpliwości, wspólnie z Nim też królować będziemy* (2 Tm 2,11-12).

Zwycięzca Chrystus Król pokonuje i zgładza „królów” ziemi wraz z Bestią (Antychrystem) i Fałszywym Prorokiem. (19,17-21)

TYSIĄCLETNE KRÓLESTWO: Szatan zostaje uwięziony na „tysiąc lat” w swoim piekle. (20,1-3)

- **Pierwsze zmartwychwstanie** (na początku „tysiąclecia”). Zmartwychwstali (męczennicy) osądzają oraz żyją i królują z Chrystusem Królem. *Ożyli oni* (koniec katakumb, koniec kamiennych nagrobków) *i tysiąc lat królowali z Chrystusem*. [5. błogosławieństwo] (20,4-6)
Są kapłanami Boga, „utwierdzeni w łasce”. W nich sakramenty są wypełnione, to znaczy wydają pełne owoce. Druga śmierć (wieczna śmierć piekła) nie ma nad nimi władzy. Nie chodzi tu jednak o śmierć cielesną, dlatego są oni wskrzeszeni **w sensie duchowym**, co dokonuje się dopiero w tym momencie.
- **Szatan zostaje uwolniony** z więzienia (pod koniec „tysiąclecia”), by omamić narody (ostatnia próba walki z Bogiem i Jego dziećmi), ale ogień Boga niszczy tych ostatnich wrogów na ziemi. (20,7-10)
- **powszechne zmartwychwstanie** (pod koniec „tysiąclecia”), zmartwychwstanie wszystkich, dobrych i złych, z ich **ciałami**, jedni przeznaczeni do chwały, drudzy na potępienie. (por. J 5,28-29; 2 Mch 7,14)
- **Sąd ostateczny lub powszechny** dokonany przez Jezusa, który przychodzi po raz ostatni na końcu wszystkich czasów, w dniu ostatecznym. Sąd odbywa się na podstawie „ksiąg otwartych” (ksiąg naszego życia), a zwłaszcza na podstawie innej księgi, która w tym momencie zostaje otwarta: „Księgi życia”. Życie jest jak księga składająca się z wielu stron. Tyle ma stron, ile jest dni naszego życia, w rzeczywistości godzin, a nawet minut. Piszemy ją dzień po dniu, godzina po

godzinie. Ostatecznie nasza chwała w Niebie, stopień szczęścia, będzie zależeć od tego, ile powodów szczęścia i chwały zgromadziliśmy w naszym życiu na stronicach naszej księgi. To, co w niej piszemy, powinno odpowiadać temu, co zostało napisane w Księdze Tego, który jest Życiem, Jezusa. (20,11-15)

Księga życia jest zatem Życiem Jezusa Chrystusa, które my powinniśmy w sobie skopiować. Jezus przeżył w swoim Życiu życie każdego z nas w sposób doskonały, a raczej boski, tak jak my powinniśmy je przeżyć. Przyjął na siebie cały ciężar nieprawości i zniewag przeciwko Bogu, ze wszystkimi ich konsekwencjami. Nasze prawdziwe życie, klatka po klatce, stronica po stronicy, zostało poczęte w Jego Życiu (z tego powodu jest to „Księga życia”). Ale źle wykorzystując naszą wolną wolę, zdeformowaliśmy wiele z tych klatek.

Przez chrzest wstąpiło w nas Odkupienie i staliśmy się dziećmi Bożymi. Jezus zaś nieustannie się nam oddaje, gdyż chce być boskim Bohaterem każdej stronicy naszego życia, jeśli my Mu na to pozwolimy. Tak żył św. Paweł oraz wszyscy święci: *...razem z Chrystusem zostałem przybity do krzyża. Teraz zaś już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus* (Ga 2,20). Ale Jego planem, Jego pragnieniem jest to, abyśmy zaczęli świadomie w Nim żyć, biorąc wraz z Nim czynny udział w każdej stronicy Jego Życia, aby w ten sposób stało się Ono naszym życiem!

Jeśli się ktoś nie znalazł zapisany w księdze życia, został wrzucony do jeziora ognia. Tak więc tylko Niebo i piekło pozostaną na wieczność.

Koniec świata... czy raczej koniec historii?

* * *

VI. NOWE NIEBIOŚA I NOWA ZIEMIA NOWE STWORZENIE (rozdziały 21-22,5)

BÓG Z NAMI (21,1-8)

I ujrzałem niebo nowe i ziemię nową, bo pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęły, i morza już nie ma (które jest symbolem ludzkiej woli)... *A śmierci* (jako strachu, cierpienia, a nawet jako rozkładu ciała) *już odtąd nie będzie. Ani żałoby, ni krzyku, ni trudu już [odtąd] nie będzie, bo pierwsze rzeczy przeminęły.* (21, 1 i 4)

Ja pragnącemu dam darmo pić ze źródła wody życia. (woda = Wola Boża; źródło Życia = Duch Święty, który jest „Panem i Ożywicielem”, jak mówimy w Credo).

Nowe Jeruzalem: Małżonka Baranka (druga część Godów Baranka: „Mistyczne zaślubiny” Chrystusa) (21,9-27).

Ten sam Anioł, który wcześniej pokazał wielkie miasto „Babilon”, Nierządnicę, teraz ukazuje „Niebieskie Jeruzalem”, Oblubienicę Baranka, na wzór doskonałego Miasta „zstępującego z Nieba” (znak, że to się spełni tutaj, na tym świecie: 21,2).

I ukazał mi rzekę wody życia, lśniąca jak kryształ, wypływającą z tronu Boga i Baranka (od Ojca i od Jezusa). *Pomiędzy rynkiem Miasta a rzeką, po obu brzegach, drzewo życia* (wszystko odnowione, jak to było w ziemskim raju, w którym Bóg umieścił Adama i Ewę). Rzeką wody życia i drzewo życia są teraz „drzewami” po obu brzegach „rzeki”, których liście leczą, a obfite owoce odżywiają (znak, że wszystko to ma być rzeczywistością na tym świecie). *I będzie w nim tron Boga i Baranka* (to znaczy ich Boża Wola), *a służy Jego będą Mu cześć oddawali.* Ci, którzy służą Bogu, będą królować z Nim „na wieków wieków”. (Czas bez czasu, czas wieczny). (22,1-5)

VII. EPILOG

- Jezus Chrystus potwierdza prawdę i pewność prorocत्व tej Księgi [6. błogosławieństwo] (22,6-9) i mówi, że nie wolno jej ukrywać, ponieważ chwila jest bliska. [7. błogosławieństwo] (22,10-15)
- Jezus poświadcza to Objawienie, ponieważ przyjdzie wkrótce, a my mamy go pragnąć wraz z Duchem i Oblubienicą (aby ukazać, że ożywia nas ten sam Duch Święty, który ożywia i rozpala miłością Oblubienicę, i aby ukazać, że my do Niej należymy). (22,16-21)

Maranatha! Przyjdź, Panie Jezu!

Tak więc Objawienie, które zaczyna się słowami „Na początku...”, kończy się nie słowem „Koniec”, ale słowami: „Zaiste, przyjdę niebawem. – Amen. Przyjdź, Panie Jezu! - Łaska Pana Jezusa ze wszystkimi! Amen!” „**Amen**” oznacza również „**Fiat**”.

***Mężowie z Galilei, dlaczego stoicie i wpatrujecie się w niebo?
Ten Jezus, wzięty od was do nieba, przyjdzie tak samo,
jak widzieliście Go wstępującego do nieba.***

(Dz 1,11)